ANUL I. No. 17. | Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. Gen. PTT. Nr. 3101 din 1/941 | 8 Pagini 2 Lei | Sibiu, Vineri 24 Ianuarie, 1941

ÎNĂLŢAREA

Director: Radu Dragnea

Redacţia şi Administraţia: Str. Avram Iancu 35
Telefoane: Direcţiunea 745; Redacţia 746; Administraţia 747
In Bucureşti: Pasagiul Victoriei Scara B. etaj II. Tel. 3.3152

ABONAMENTE: Anual 500 Lei; Jumătate an 250 Lei; Trei luni 150 Lei; Autorităţi şi instituţiuni 1000 Lei anual

Condamnăm Anglia

Asta e semnificaţia adunărilor legionare de Dumineca trecută. Vorbitori dintre cei mai calificaţi intelectuali: miniştri, profesori, preoţi, au desvăluit marelui nostru public pericolul pe care-l ascunde patria mercantilismului. Şi concluzia a fost singura care se impunea şi pe care a formulat-o lapidar aci la noi, în Sibiu, d. ministru Traian Brăileanu: să tragem hotar de despărţire între Europa nouă, care include România legionară, şi Anglia. Această ţară să rămâe în splendida ei izolare ca duşman al nostru.

Nu e greu de presupus, după datele ce avem, că anglologii care-şi fac acum meseria la noi măcar verbal, dela om la om, vor zice că ne-am pierdut măsura. Cum, noi, ţară mică, fără cine ştie ce importanţă pe lume, să cutezăm a condamna Anglia... Ţara cu imperiul cel mai mare, leagănul libertăţilor, cheia de boltă a echilibrului mondial, poliţia pe ape a civilizaţiei universale, şi toate celelalte.

Să ne fie iertat, totuşi, ca să ne mândrim puţin cu înfruntarea categorică a Angliei din partea intelectualităţii noastre româneşti. E drept că după mentalitatea engleză noi nu prezentăm alt interes decât o colonie oarecare sălbatecă, fără drept la cuvânt ca popor de cultură.

Anglia a descoperit propriu zis pe Români după tratatul dela Adrianopol, care, deschizând căile comerţului pe Marea Neagră şi la gurile Dunării, căi ţinute sub lacăt până atunci de către imperiul otoman, ne-a făcut pe noi să devenim grânarul imperiului englez. Negustoria aceasta a pecetluit până azi raporturile dintre acest uriaş imperiu şi poporul român. Aşa că n'am avea căderea să crâcnim înaintea lui, necum să ne luăm la luptă.

De câte ori poporul român a îndrăsnit să fie altceva decât un hambar cu grâne şi posesorul aurului negru de pe valea Prahovei, de atâtea ori politica externă a Londrei i-a dat la cap pe dedesubt, l-a chemat la ordine. Şi ca să fie sigură, ea şi-a pus paznici la Bucureşti masoneria şi jidovimea.

Mişcarea naţionalistă trebuea înăbuşită, nu numai pentrucă se punea deacurmezişul acestor doi agenţi diplomatici oculţi, dar, mai cu seamă fiindcă ea afirma neamului nostru o personalitate politică şi culturală pe care oficialitatea londoneză refuză să i-o recunoască, întocmai caşi populaţiilor amorfe coloniale.

Dacă pare cuiva că forţez nota polemică, schimonosind realităţile, n'avem decât să ne aducem aminte şi să reflectăm puţintel cum se face că ideea naţională a crescut la Români, în decursul veacului al XIX-lea, în contact cu culturile germană, franceză şi italiană, dar nu cu cea engleză. Căci întru nimic n'a ajutat ea nici pe sfinţii vlădici ardeleni care au redactat suplica valahă, înrâurită de revoluţia franceză, nici pe revoluţionarii munteni, moldoveni şi ardeleni dela 1848, şi nici pe Eminescu sau Kogălniceanu.

Faptele sunt fapte, nimeni nu le poate răstălmăci. Şi ele se rostesc definitiv: **Românii şi-au croit idealul naţional dela început şi până la mişcarea legionară înafara oricărei influenţe englezeşti.** Poftiţi acum, anglologilor şi anglofililor, şi ne răsturnaţi teza noastră. Să vedem şi noi cum.

Dar e un englez care depune şi el mărturie pentru cele susţinute aci. E Chamberlain, ştiţi, autorul „Fundamentelor veacului al XIX-lea", care-şi are partea sa de contribuţie la formarea naţional-socialismului.

Ei bine, acest doctrinar rasial, a fost întrebat odată, de mult, împreună cu alţi învăţaţi europeni, ce zic ei de chestia jidovească din România. Răspunsul său dat în „Noua revistă română" a fost că trebue să dăm afară pe jidani şi să nu-i primim decât după ce vom avea şi noi o cultură proprie naţională, căci aşa au procedat compatrioţii săi englezi. Iar dacă aceştia vor protesta contra eliminării jidovilor dela noi, atunci, zicea în continuare acest filosof vitalist, să le desgropăm legile lor antiiudaice.

Vasăzică, problema este să ne formăm şi să ne afirmăm fiinţa noastră românească împotriva voinţei perfide a Albionului.

Iată dece facem bine că-l condamnăm în cazul acesta hotărîtor al reînvierii noastre.

Radu Dragnea

Cum se judecă faptele politice

Telegramele sosite aseară din Bucureşti ne-au adus ştirea că, printr'un decret-lege semnat de d. General Antonescu, Conducătorul Statului, de d. Cancicov, Ministrul Economie Naţionale şi de d. Mihai Antonescu, Ministrul Justiţiei, s'au desfiinţat toate Comisariatele de românizare din ţară. Ziarele de dimineaţă au publicat în întregime şi la locuri de frunte decretul. Cetăţenii l-au cetit şi, ca de obicei, îl comentează încă.

Unii spun că e un bine că s'au desfiinţat şi că a fost un rău că s'au făcut. Adică, şi într'un caz şi într'altul, că a fost o „gafă" de-a guvernului. Alţii însă spun că e un rău că s'au desfiinţat şi că a fost un bine că s'au făcut. Ceea ce însemnează că „tot guvernul este vinovat şi slab". Că revine asupra actelor sale şi că se cotrazice. Noi însă mai ştim, că acum câteva săptămâni a mai fost o dispoziţie similară. Atunci guvernul a desfiinţat poliţia legionară. Lumea a comentat faptul exact ca şi acum. Şi l-a uitat, cum desigur peste două săptămâni îl vor uita şi pe ăsta.

Noi nu ne propunem aci să discutăm dacă e bine că s'au desfiinţat Comisariatul de românizare sau dacă a fost un bine că s'a făcut. Treaba asta o fac alţii mai pricepuţi. Şi chiar au făcut-o. Dar ne pare curios faptul cum opinia noastră publică şi neutră comentează un fapt politic. De legionari nu vorbesc, fiindcă ei înţeleg dela început lucrurile şi cred că ceea ce se face nu poate fi decât bine. Bine înţeles, dacă e făcut de Comandantul lor. Ceilalţi însă judecă faptul în sine şi din nefericire, după calităţile lui neesenţiale. Ei spun că faptul acesta e bun fiindcă unii Comisari de românizare nu erau pricepuţi. Sau fiindcă unii erau agresivi cu proprietarii intreprinderilor şi, vezi Doamne! asta nu se face. Asta însemnează însă că ei judecă viaţa unei instituţii şi necesitatea ei nu după starea de sănătate o societăţii, ci după funcţionarii din ea. Cei mai mulţi comisari de românizare n'au corespuns ca funcţionari. Să admitem. Dar urmează atunci că trebue să desfiinţăm instituţia? Asta nu. Fiindcă ştim că acum câteva luni au fost şi în armată mulţi ofiţeri superiori care n'au corespuns funcţiilor în care erau puşi. Şi d. General Antonescu, Conducătorul Statului şi Ministrul Apărării Naţionale, nu s'a gândit desigur nici un sfert de secundă să desfiinţeze armata, ci pur şi simplu i-a scos afară. Adică, a făcut deosebire între armată şi ofiţeri. Intre instituţie şi funcţionari. Şi când a fost pus să aleagă între ea şi unii ofiţeri a ales armata. Dar asta a făcut-o pentrucă era absolut convins că acum, mai mult ca oricând, avem nevoie de armată. Adică, pentrucă faptele istorice o cer. Şi nu de pasiunea pură a armatei. Căci dacă am trăi acum anumite forme proprii îngerilor desigur că nu s'ar fi gândit nimeni să facă armate. Ori asta vrea să spună că un fapt istoric nu e bun sau rău în sine, ci numai convine sau nu la un moment dat. Şi dacă convine însemnează că e cerut de înlănţuirea generală a faptelor şi că vieţueşte. Iar dacă nu convine, atunci nu mai este loc pentru el şi moare.

Aşa trebuesc judecate, cred eu, şi ultimele noastre fapte politice. Când a venit Legiunea la putere avea nevoie de o siguranţă a ei proprie. Nimeni nu putea să aibă încredere în agenţii care până atunci au înfundat şanţurile cu ei. Şi, oamenii pur şi simplu şi-au făcut poliţia lor. In care aveau toată încrederea. Deci, din punctul nostru de vedere, faptul că s'a făcut a fost un bine. Dar în timp această poliţie legionară a risipit temerile şi n'a mai fost nevoie de ea. Atunci, tot acei care au făcut-o au desfiinţat-o. Şi iarăşi, din punctul nostru de vedere, a fost un bine.

Problema Comisarilor de românizare

Axente Sever Popovici

(Continuare în pag. 3)

O lămurire necesară

E bine să se ştie că Axa, şi Germania mai ales, n'a dorit războiul. Fuehrerul marelui Reich, o fire sensibilă care a mai trăit un războiu în tranşee, a înţeles, dela început, că un războiu între popoare echivalează cu o catastrofă iremediabilă. Progresul şi civilizaţia vor fi date înapoi cu multă vreme, iar sângele nevinovat al tineretului va curge din belşug, numai pentru a potoli pofta belicistă a plutocraţilor veroşi şi imperialişti.

Popoarele Axei, unul învins, altul învingător, s'au ales depe urma păcii dela Versailles cu amintiri dureroase. Celui învins i-s'a luat tot, nelăsându-i-se decât viaţa pentru a trudi, iar celui învingător nu i-s'a dat nimic. Timp de aproape douăzeci de ani, aceste două popoare dispreţuite şi umilite au cerut dreptul la viaţă. Nu li-s'a dat. Prin vorbe deşarte şi manevre de culise, ele au fost mereu ţinute la distanţă de patrimoniul la care, ca popoare mari, aveau dreptul. Aşa se face că, din suferinţă, au ajuns la unire sufletească. Două naţiuni tinere, cu doi conducători de cadru universal, şi-au întins frăţeşte mâna, pornind lupta pentru dreptul lor la viaţă şi la beneficiile ei.

Totuşi Axa n'a dorit războiul. Ea a urmărit satisfacerea dreptelor ei revendicări, prin bună învoială şi înţelegere. A fost de prisos. Nu le-a găsit. Plutocraţiile beliciste nu aveau timp de stat de vorbă cu două naţiuni dornice să colaboreze la pacea lumii. In dosul culiselor se pregăteau de războiu, încercând, prin momeli ruşinoase, o simplă amânare care le convenea.

Dar n'a mers. Când Germania a înţeles tâlcul dedesupturilor democratice, a ştiut să acţioneze la timp. Inamicilor nu le-a mai rămas decât să primească sau nu lupta. Cu atitudini şovăitoare, au primit-o, după ce o pregătiseră.

Astăzi, ca niciodată în istorie, se dă, nu o luptă între popoare, ci între două concepţii politice şi spirituale adverse. Pe de-o parte plutocratismul democratic acaparator, iar pe de alta naţionalismul sănătos, creator de energii viguroase.

Ţara noastră a plătit un scump tribut, pentru aderenţa conducătorilor ei de ieri la sistemul plutocratic. Din suferinţă, ea a renăscut, prin Mişcarea Legionară, ai cărei martiri s'au jertfit pentru izbânda naţionalismului.

Axa continuă lupta până la complecta nimicire a duşmanului. Ea urmăreşte o nouă ordine europeană, la care România este chemată să joace rolul ce i-se cuvine. Jertfa ei a fost deplin înţeleasă de puterile Axei. Cetăţenii ţării au fost chemaţi în adunările de Duminecă, să asculte şi să se lămurească asupra acestor lucruri. Fruntaşii Mişcării Legionare au avut misiunea şi îndatorirea de a face înţeleasă tuturor noua ordine de linişte şi de pace, pentru care luptă popoarele Axei!

Ca atare, e bine să se ştie, lămurirea poporului român a fost necesară.

GÂNDURI ŞI FAPTE CULTURALE

Catehism savant

Am consultat câteva catehisme ce se predau în școlile noastre. Predate nu totdeauna cu destulă gravitate și cu destulă pasiune pentru acele legi vergure.

Unul l-am învățat și eu. Și era foarte bun. Dar, dece nu am spune, l-am simțit lipsa mai târziu, atunci când intram în sălile pline de ispititoare teorii științifice dela Universitate.

Imi trebuia atunci ca un ghid sufletesc un manual care să nu mă lase singur prin vârtejul frumos al științelor cari se certau.

Imi cerea sufletul cu sete un catehism. Dar, altfel decât cel pe care-l învățasem. Nu altfel în substanță, ci altfel în argumentație și expunere. Fiindcă, există o vârstă, atunci când te desparți de melancoliile copilăriei, vârsta orgoliului. Vârsta aceea a primelor întâlniri mai „savante" cu teoriile generației spontanee, cu desprinderea omului prin lungă geologie din pitecantrop. Atunci, când în numele nu știu căror eliberări din strâmtoarea programatică a școalei, au tinerii un suveran dispreț pentru religie, disprețuind pe Dumnezeu chiar când nu încearcă să-l „argumenteze" inexistența.

Problema catehismului nu e atât de ușoară pe cât pare. Deși adevărurile ce le-ar cuprinde sunt elementare. Și uneori aproape numai de bun simț. Ne trebue un catehism „savant", adecă să fie, pe planul său, în apologie contemporan cu toate puterile științei. Mărturisirile lui Pasteur sunt tot atât de convingătoare pentru un tânăr, ca teoriile evoluționiste ale lui Lamarck sau Darwin.

Sau convertirea geografului ilustru, Charles de Foucauld, e ceva mai patetică decât profesiunile de credință ale lui Trotzki despre viitorul om al victoriei proletare. Și câte alte temeiuri pretențioase nu s'ar putea aduce pentru elementarele adevăruri creștine. Atât cât trebue orgoliului tânăr de două zeci de ani pentru a nu-i fi rușine să intre intr'o biserică sau să nu-i fie prădat sufletul de atâția șerpi, cari poate că sunt frumoși când ai în tine precizată o ordine morală, o tărie de coloană de piatră ca să te păstrezi neaplecat. Asta nu vrea să spună să nu ieșim afară printre vânturi, printre ataourile luminoase. Ci, numai să nu ieșim goi, fără nicio putere de a înfrunta, ca să nu lovească deodată și mortal năvala în răsturnare spre noi a munților de știință.

Ne trebue un catehism, care să nu fie prea „minor" pentru tineretul ce suspectează pe Dunezeu. Cunosc un minunat „Catehism pentru necredincioși" scris de filosoful creștin, dominicanul Sertillanges, care răspunde clar tuturor întrebărilor ce ar putea să macine sufletele chinuite. O carte a monarhiei cerului peste noi.

Ieși unitar din acest manual, ieși cu o credință. Nu fără chinuri, nu fără dureri, căci aceste nu se termină în lecturi; nu fără desbateri interioare, dar toate primesc o finalitate, sunt supuse unei judecăți ultime.

Suferința și procesul dramatic al omenirii capătă o amploare ce nu se măsoară cu unitățile mici ale pământului.

Societatea Astra din București cred că nu și-a luat gândul de a lucra împreună cu preoții, un astfel de catehism propriu vârstei marelui orgoliu, un manual care să prindă mai viu și mai contemporan adevăruri cari nu se consumă în veacuri.

Căci oricâte experiențe sufletești am avea și oricât de multe am ști despre lumea fizică și chimică poate că e bine să cunoaștem și câteva deșertăciuni ale vieții și unele mari decepții ale științelor pure ori ceasurile finale ale atâtor savanți.

Ţărănimea Ardealului

Ţărănimea Ardealului a păstrat, în lungul veacurilor, o atitudine mult mai dârză și protestatară, decât cea din Vechiul Regat. Incercările de a o subjuga au trezit, în sufletul ardelenilor, întotdeauna, sentimente de revoltă și reacțiune. Țăranul ardelean e, din fire', mai tăcut, mai gânditor, dar, la aman, mai iute în fapte și hotăriri salvatoare. Vechiul Regat a cunoscut, în trecutul lui, năpădirea mai multor năvăliri și a căutat să se adapteze, pe cât era cu putință, stărilor de fapt. Ardealul, deși a suferit nespus de mult, n'a încercat niciodată să renunțe la ceeace constitue mândria sa seculară. Atitudinea ardeleanului n'a cunoscut șovăiri. Ea s'a afirmat, cu intensitate, în tot lungul istoriei.

Indeosebi pătura țărănească a păstrat, din luptele trecutului, caracterele cele mai izbitoare. Țăranul ardelean nu șovăie niciodată. El merge drept înainte, pe drumul pe care și l-a ales, indiferent ce se va alege la urmă.

Ţărănimea aceasta a avut, în trecutul ei, nespus de mult de suferit. Lupta ei a fost, însă, întotdeauna purtată pe căi drepte și cinstite. Vicleșugul n'a fost în firea ardeleanului. Din contra el a urât pe cei ce se foloseau de arma lui. Iar când i-a venit bine, le-a aplicat chiar o serioasă corecție.

Dacă și-au făurit o stare gospodărească mai bună une-ori chiar decât a străinilor, faptul se datorește, fără îndoială, activității lui neîntrerupte. Aspru la înfățișare, dar blând la fire, țăranul ardelean nu stă niciodată degreaba. Când îl cauți are ceva de făcut. Numai cu vrednicia lui a putut pune la respect pe vrăjmașii lui stăpânitori. Cu vrednicia și firea lui înțeleaptă.

Stăpânitorii străini ai Ardealului, au încercat, în acest amar de vreme, de atâtea ori, să ducă țărănimea în stare de iobăgie. Nu le-a reușit. Intotdeauna s'au ivit, din mijlocul acestor țărani, conducători destoinici și plini de eroism, cari au ridicat steagul nemulțumirilor populare, făcând zid de neînvins în fața uzurpatorilor.

[illegible] Pe vremea aceia, în nici-o altă țară din lume, pătura de jos care trăia în cea mai cumplită sărăcie și mizerie, nu se gândea, că mijlocul de a se elibera de această stare, ar putea fi răscoala. Ardelenii însă, realiști și întreprinzători, nu s'au dat înapoi dela împlinirea ei.

Mai târziu, *Horia, Cloșca și Crișan*, trei țărani în toată puterea cuvântului, au ridicat, din nou, steagul revoluției, pentru a apăra, cu jertfa lor, drepturile încălcate ale țărănimii ardelene. Când asupritorii se credeau mai aproape de ținta lor, de a [illegible]tura drepturile românilor, iată că, din mijlocul țărănimii, țâșneau, ca niște săgeți, căpeteniile revoltei. Și avântul nu cunoștea zăgaz, până când dreptatea nu se arăta zâmbitoare la orizont.

După puțină scurgere de vreme, la 1848, un *„crai al munților"* avea să dea mult de lucru stăpânitorilor Ardealului. Spiritul de libertate și de dreptate bătea în toate țările lumii. [illegible] Atunci a răsărit din munții săi, *Avram Iancu*, chemându-și la luptă de desrobire *moții*. A fost o nouă dovadă a eroismului ardelean, cum numai rare-ori a cunoscut istoria.

Ceeace trebue să reținem din toate aceste revoluții făcute de țărani, în Ardeal, e că ele nu s'au mărginit numai la revendicări de natură exclusiv țărănească, ci au fost, în primul rând, mișcări cu caracter politic, de eliberare. In conducătorii revoluției e cazul să vedem pe mucenicii năzuințelor poporului din Ardealul asuprit. Viziunea lor clară a pregătit [illegible] de mai târziu. Ţăranii Ardealului au avut întotdeauna trează, în mintea lor, conștiința libertății. Ei n'au încetat o clipă, oricât de grele vor fi fost vremurile, de a năzui pentru deplina eliberare.

Astăzi, ca și ieri, această [illegible] și dârză țărănime constitue, între noi, un pivot de dinamică afirmare a virtuților autohtone, iar dincolo de granițe, un stâlp de rezistență [illegible] față de cei ce încearcă să-i [illegible] drepturile.

Dumitru [illegible]

BLOC

ȘTEFAN MANCIULEA

L-am surprins și eu într'o zi în plină muncă, în dureroasă muncă de căutător prin acele multe documente strânse în Blaj, pe acest modest profesor și preot, care amintește o emoționantă tradiție culturală, de care parcă ne-am desfăcut fiindcă nu prea putem să fim retrași, să fim singuri, într'o lume care-ți risipește viața. L-am văzut într'o cameră mică, după ce urci multe trepte ale Liceului Sf. Vasile, trepte obosite de atâția ani, l-am văzut lucrând cu pasiune despre o temă care ne doare pe noi, despre Episcopia de Hajdudorog.

Lucrarea aceasta va arăta încă multe drepturi de ale noastre, multe drepturi cari ne-au fost lovite.

Acum ne-a trimis un „Inceput de autobiografie" a marelui filolog Timoteiu Cipariu.

Am gustat cu pasiune această „specie de memoriu".

Nu mă pot opri să nu dau aici câteva rânduri în cultul neamului, prin care Cipariu își motivează „memoriul": *„...ca oarecum prin atare scrisoare lăsată poporului meu, de va merita a fi consultată când și când, mă voiu vedea nu de tot a fi mort și după moarte-mi, ci sufletul meu încă va via întru acest popor, (pe) care Provedența mi-l-a asemnat ca să-mi fie pe pământ părinte și frățietate, și de care nice după moarte-mi nu voiu a mă despărți."*

•

IN SUBTERANELE CU COMORI DE GH. CRIŞAN.

Cum să nu citești cu plăcere și mai ales cu o grea nostalgie despre minele de aur din Baia Mare?

Cartea d-lui Gh. Crișan, care a scos gazeta „Cronica" și o revistă la Baia Mare, care a crezut atât de fierbinte printre indiferența dură a atâtor localnici, cartea aceasta nu are nici pretenții de monografie științifică, nici de o dramatică epopee prin subteranele munților galbeni. Sunt câteva reportagii scrise gazetărește, uneori cu multă poezie, dar totdeauna cu un sentiment de multă legătură cu pământul acela, cu viața ce se petrece acolo prin minunatele ascunsișuri aurifere.

Eu i-am admirat munca și stăruința culturală a acestui tânăr, care a lucrat cu onestitate și de atâtea ori lăsat prea singur.

Acum își poartă o nostalgie de aur, nostalgie după Baia Mare, prin Bacău.

Il felicit că nu se surpă minele nesperat..ței peste el.

COMEMORAREA LUI EMINESCU.

La 15 Ianuarie 1851, la *Ipotești*, vedea lumina zilei poetul cel mai mare al neamului și cel dintâi naționalist, *Mihail Eminescu*.

Anul acesta comemorarea s'a făcut pe-alocuri discret, iar în cele mai multe părți nu s'a făcut deloc. Doar în paginile ziarelor, cronicarul a putut strecura câteva rânduri închinate amintirii celui ce ne-a dăruit, pentru vremea de azi, un imens material de istorie naționalistă. Intr'adevăr, *Mihail Eminescu* a fost un precursor al biruinței românești. El a ridicat cel dintâi și singur, în vremea lui, un strigăt de alarmă împotriva pericolului ce-l reprezintă străinii și jidanii mai ales în țara noastră.

Poate că niciodată n'a fost mai actuală, ca acum, lectura articolelor politice scrise de *Eminescu*, la ziarul *„Timpul"*. Tineretul de azi, cel legionar mai ales, are astfel la îndemână cel dintâi îndreptar de atitudine naționalistă. De-aceia, îndemnul nostru e ca materialul politic și naționalist al marelui nostru poet și cugetător să fie cât mai mult gustat și discutat. Epoca noastră de azi este epoca naționalismului pe care l-a visat *Eminescu* și l-a realizat concret jertfa *Căpitanului* și a celorlalți martiri ai Legiunii.

Comemorarea de anul acesta a nașterii lui *Eminescu* a fost tristă și mai mult absentă.

•

FRAȚII DE CRUCE

O revistă care te emoționează prin tinerețea ei curată, o revistă pentru lumea noastră școlară atât de pierdută într'un program până acum îngrămădit, dar fără nicio linie sufletească.

„Frăția de cruce" aduce un val de iubire pentru candoarea luptei și pentru o altfel de înțelegere a învățământului.

In primul număr al revistei semnează: Horia Sima: Fratele de cruce și școala. Traian Brăileanu: Pentru „Frăția de cruce", Traian Herseni: Școala și „Frăția de cruce", Vasile Băncilă, Ilie Smultea, Valeriu Cârdu, Alex. Popșor, Aurel D. Bugariu, Liviu Jurchescu etc.

Eu cred, și după spusele altora, că nu avem dreptul să fim cinici cu Dumnezeu.

Chiar dacă știm prea multe și suntem frumoși în vârsta aceia minunată.

Și poate de aceia atât de suveran orgolioasă...

Coriolan Gheție

Cancelarul de fier: OTTO von BISMARCK

La 18 Ianuarie s'au împlinit șapte decenii de când a fost proclamat în istorica „Galerie des Glaces“ din Palatul Regilor dela Versailles, cel de al doilea Imperiu German, creațiune a Cancelarului de Fer, prințul **Otto von Bismark.** Presa germană a comemorat cum se cuvine acest moment crucial în istoria poporului german, căci data de 18 Ianuarie 1872 coincide cu începuturile întemeierii impreiului german de astăzi și actul dela Versailles este socotit cheia de boltă a desvoltării politice de mai târziu. Intemeierea celui de al doilea Imperiu însemneaza, în primul rând, crearea acelei **„unității formale“** a poporului german, iar în al doilea rând, și acest lucru este cel mai esențial, ea însemnează începutul acelei înălțări și acelei puteri, cum n'a mai cunoscut poporul german până la acea dată.

Primul imperiu german — numit **imperium romanum** nu din misticism ori din dorința de pompă, ci din convingerea, că sub raportul puterii și strălucirii, este un continuator firesc al imperiului roman, — s'a prăbușit în urma tratatelor dela Vestfalia, dând loc, în hegemonia politică a Apusului și a Europei, ascensiunii franceze pe de-o-parte, iar pe de altă parte inmixtiunii tot mai încăpăținate în politica continentală, a principiului englez al **„echilibrului de forțe“**, care nu era, în fond, decât o perversă tendință de a domina, prin fărâmițarea constantă a puterilor europene și prin năzuința ipocrită de a le domina, desbinându-le.

Ne aducem cu toții aminte de **„Blut und Eisen“**, formula lui Bismark, pronunțată după 1866, data războiului între frați și știm că prin acest instrument de fer și sânge s'a făurit cel de-al **doilea** Imperiu și **prima** unitate a poporului german, unitate care deși numai **formală** atunci, dar avea să fie prima treaptă pentru **unitatea** de mai târziu, ce s'a petrecut sub ochii noștri și având un caracter de definitivat, atât în domeniul **politic,** cât și **rasial.**

Ne mai aducem aminte de toate întâmplările ce au precedat deslănțuirea **razboiului franco-german,** scurt de durată, dar vijelios ca desfășurare de forțe. De-o-parte se găsia Prusia, condusă cu dârzenie și înțelepciune de Bismark și ajutată cu credință de celelalte State germane, iar de altă parte Franța lui Napoleon III, hărțuită de ambiția unei Impărătese și caracterizată de formula lui Emil Ollivier, care va vorbi multor generații viitoare de acel **„coeur léger“**, cu care Francezii vor intra în luptă pentru a fi bătuți, pentru a trece prin forurile Comunei și apoi prin începuturile convulsive ale celei de a treia Republici. De-o-parte hotărîre și fermitate, dorință de învingere militară și consolidare politică, de altă parte, lipsă de voință, de scop și lamentabilă desorientare. La Germani abila **„Depeșă dela Ems“**, pe care istoriografia franceză a căutat să o califice de fals în acte de stat, dar pe care cercurile germane și istoria nepărtinitoare au justificat-o prin **„scuza absolutorie** a interesului național, iar la Francezi **tribulațiile** unui **Benedetti,** ambasador al lui Napoleon III la Curtea Regelui Prusiei, atât de stângaci în întrevederile sale dela Ems cu viitorul Impărat și apoi **declarațiile pompoase,** în Cameră, ale **ducelui de Gramont,** ministru de externe, urmate în scurtă vreme de dezastrul militar.

Ziceam că Imperiul al doilea german este socotit ca **cheia de boltă** a Reichului german de mai târziu, creațiune exclusivă a Fuehrerului Adolf Hitler și a celor 90 milioane de Germani ce îl urmează.

„Acest al doilea Imperiu, grație artei diplomatice a lui Bismark și sârguinței și capacității poporului german, creștea tot mai mult în putere; dar după moartea intemeietorului lui, i-au lipsit totuși conducătorii. Creșterea și devenirea acelui imperiu a ajuns în cele din urmă a fi fără scop. I-a lipsit aranjamentul și în sfârșit un țel politic clar în jurul căruia să se grupeze și să se unească toate forțele. Iar atunci când a fost atacat pe la spate, soldatul german s'a luptat cu un eroism fără pereche. Dar el nu a putut să învingă din cauza lipsei unei conduceri politice și a unei închegări interioare, dar mai ales din lipsa unui scop propriu de războiu. Dușmanii Germaniei nu ar fi putut, totuși, repurta o victorie **militară,** nici în împrejurările date, dacă poporul german nu ar fi fost slăbit prin desbinare politică și spirituală în interorul său“. (Sieb. Deutsches Tageblatt).

Este confirmarea celor susținute într'un articol anterior, în care arătam că uriașa construcție a lui Bismark a fost sortită să treacă în mâini slabe de epigoni, cum au fost acele ale lui **Caprivi,** Hohenlohe sau chiar ale abilului **Bernard von Bülow,** care a dat dovadă, totuși, de o mare erudiție, de subtilitate și finețâ în celebrele sale **„Memorii“**, cari i-au rezumat activitatea îndelungată dela Ministerul de Externe și dela Cancelariatul Reichului, — pentruca apoi această gigantică operă politică să-și vadă începutul prăbușirii, în mâinile profesorului Bethmann von Hohlweg, omul fatal în zilele grele ale Germaniei din 1914.

Ori cum ar fi socotite astăzi lucrurile, războiul franco-german din 1870, proclamarea imperiului german în Sala Oglinzilor la Versialles în 18 Ianuarie 1871, și apoi **Pacea dela Frankfurt,** care a rezolvat și încheiat acest litigiu dintre cele două mari națiuni ale Europei, de armonia și înțelegerea cărora depinde pacea lumii, sunt etape care trebue a fi socotite ca **prima treaptă** în crearea grandoarei și strălucirii poporului german de mai târziu și a celui de al treilea Reich, expresiune a național-socialismului. Insuși Cancelarul Hitler recunoaște în Bismark un mare predecesor al său. El atestă inspirația sa din opera marelui diplomat și om de stat, prin cuvânt, dar mai ales prin opera sa și mai gigantică, pe care a desfășurat-o în cadrele trasate la 1871, depășindu-le însă pe acestea și mărindu-le în modul cel mai strălucit.

In concluzie, deci, prima treaptă în formarea cadrului grandoarei actuale, politice și rassiale, a poporului german, o formează **creațiunea politică** bismarkiană, realizată acum 70 de ani, ca o concluzie logică și naturală a rezolvării conflictului politic și militar dintre cele două națiuni.

Referitor la raporturile dintre cele două popoare, în clipa desfășurării conflictului din 1870, prințul von Bismark face următoarele constatări în **Memoriile** sale (**„Gedanken und Erinnerungen“**, traduse recent și în limba rusă): „Supraevaluarea superiorității militare a Franței și subestimarea sentimentului național în Germania, au fost cauza principală, care a făcut ca pretextul războiului să nu fie examinat cu sentimentul onoarei și cu simțul experienței.

Elanul național german care a urmat declarației de războiu franceze și care egala în forță un curent care sparge toate zăgazurile, a fost pentru oamenii politici francezi o surpriză: ei trăiau, calculau și acționau, îmbătați de amintirile Confederației Rhinului“.

Situație echivalentă cu cea din 1940, **mutatis mutandis.** De data aceasta ceeace a sedus pe Daladier și pe ceialalți din suita sa, nu au mai fost amintirile epopeei napoleoniene, ci doar credința și siguranța învingerii, datorită colaborării oneste dintre faimoasa **„London City“** și cele **„200 familii onorabile franceze“ (?!).**

Dar surpriza din 1940 echivalează cu o adevărată catastrofă, de care se fac vinovați acei cari au provocat-o, acum ca și la 1870.

Vasile Cotruș

Cum se judecă faptele politice

(Urmare din pag. 1)

a fost exact la fel. A trebuit la început să știm cum stau lucrurile în întreprinderile străine dela noi. Și să luăm măsuri. Deci, a fost un bine că s'au făcut comisariatele. După câteva luni, scopul lor a fost consumat. Iar guvernul i-a desființat. Și a fost un bine, fiindcă situația nu-i mai cerea. Adică lucrurile stau întocmai ca și cu umbrela. Când vedem din casă că afară plouă, și trebue să mergem undeva, luăm umbrela și o deschidem. Și facem bine. Dar după câteva minute, când ploaia încetă, o închidem. Și iarăși facem bine. Dar ni se pare curios că pentru treaba asta adversarii noștri nu ne acuză.

Axente Sever Popovici

Scuze care nu prind

Și pe omul cu nervii cei mai tari îl scoate din răbdări scuzele pe care le aduc unii oameni ai regimului trecut. Ii auzi spunând acelora care își pierd vremea să le amintească trecutul lor nu prea îndepărtat când, îmbrăcați într'o haină de circ își plimbau goliciunea pretențioasă cu îngâmfarea cu care se plimbă bietul negru, îmbrăcat cu fleacurile pe care le capătă de la albi: „N'avem nici o vină. Cine a știut că sus putregaiul este atât de mare?“ — „Bine, le răspunzi tu, dar când noi legionarii căutam ca să vă deschidem ochii, nu vă băteați joc de noi cu tot ce vă venea la gură? Nu erați voi atunci cei mai mari patrioți, monopolizatori ai patriotismului, iar noi trădătorii, vânzătorii de țară?“ — „Am greșit, îți răspund cu nerușinare. Acum vedem că voi legionarii erați bine informați, că acțiunea voastră era singura care putea salva țara. Căpitanul vostru a fost un extraordinar clarvăzător, etc., etc.“ Cu teama lichelii strânsă cu ușa, încep să laude pe acei pe care i-au încărcat cu toate batjocurile și calomniile.

Povestindu-i cuiva discuția pe care am avut-o cu câțiva oameni din felul celor de mai sus, mi s'a răspuns că nu ne putem îndoi de sinceritatea scuzei lor. Și ca să-mi ridice putința de a replica, a adăugat cu glas inspirat: „Nu spune biserica să ești de 77 de ori câte 7?“ Răspund aici pentru mai multă greutate. Mișcarea legionară este singura mișcare politică din România care, așa după cum a dat exemplu Căpitanul, iubește biserica și-i urmează învățăturile. Tocmai din acest motiv, nicăiri preoții nu sunt atât de la locul lor ca în Mișcarea legionară. Dar ertarea de care a pomenit apărătorul „pocăiților“, nu-și poate găsi aplicarea oriunde. Ert, am voe să ert, este creștinește să ert pe acel care mi-a greșit mie personal, dar nu pe acel care a greșit permanent — și lungimea timpului în care a greșit înlătură posibilitatea greșelii — împotriva țării. Mi se poate însă obiecta că n'am dreptul să mă îndoesc de sinceritatea pocăirii celor care se scuză. Ba eu afirm categoric că am toate motivele și iată de ce: acei la care mă gândesc când scriu aceste rânduri, au sprijinit efectiv regimul trecut, dar nu desinteresat. Unii au avut leafă, mai mare sau mai mică, alții situații care, dacă nu le aduceau un venit bănesc, le dădea posibilitatea să-și aranjeze toate trebușoarele lor sau ale familiei lor. Mai poate fi vorba de greșeală scuzabilă în acest caz? Cred că nu. Căci, de exemplu, cum poți erta pe cutare care, profitând de situația înaltă din F. R. N.-eul de tristă amintire, deși n'avea o leafă, totuși s'a folosit de ocazie spre a-și plasa membri de-ai familiei în corpul profesoral universitar? Mai poate fi vorba de inducere în eroare, greșeală? Evident că nu. Totuși sunt și nevinovați care au fost siliți să servească regimului trecut. Aceștia sunt micii salariați care trebuiau să joace cum li se cânta căci altfel ar fi rămas muritori de foame. Numai aceștia au drept la ertare, ceilalți însă, oameni cu înalte situații care-i punea la adăpost de prigonire, nu. Datorită sprijinului interesat al acestora, a durat regimul distrugător de țară atâtea cât a durat. Aceștia sunt vinovații de tot ce s'a întâmplat în trecut. Prin prezența lor continuă lângă acei care au dus țara unde este și au asasinat pe cei mai buni fii ai țării, s'au solidarizat cu criminalii și trădătorii. Aceștia nu pot fi ertați, și dacă n'au curajul să se retragă, să se elimine singuri din mijlocul societății spre a-și plânge în singurătate păcatele, legionarii și toți oamenii de onoare din țara aceasta să-i trateze cu dispreț, iar când încep cu scuzele lor caraghioase, să li se arate ușa.

Insemnări

DARUL DUCELUI PENTRU MUZEUL BRERA

De curând Ducele a primit în dar cea mai frumoasă colecție de cărți rare, manustrise și miniaturi italiene din câte se cunosc. Socotind, însă, că o astfel de comoară nu poate fi închisă în cuprinsul unei colecții particulare, Căpetenia Fascismului, a dărui la rândul său prețioasele piese celebrului Muzeu Brera din Milano.

Aceste piese, unele unice în lume, provin din cele mai importante colecții din Europa. Printre ele se numără incunabilul Divinei Comedii, tipărit la Brescia în anul 1487, volumul operelor lui Poliziano, editat pentru biblioteca lui Lorenzo de Medici. Partea cea mai însemnată a acestei colecții o constitue manuscrisele și miniaturile, cu totul excepționale. Printre acestea se remarcă manuscrisul pe pegament „Dittamondo", celebrul Cod „antaldin" și tratatul de astronomie a lui Dati cu miniaturi în aur și argint, datând din veacul al XV-lea.

O nespusă valoare are și filacterul creștin din veacul al XIV-lea, compus dintr'o filă de 62/32 cm. și împărțit în 42 de pătrate, unde cuvinte înțelepte alternează cu chipuri care mai de care mai minunate.

CUM LUCREAZA AGENȚIA DE PRESA DNB.

In orice ziar se pot ceti informațiuni DNB. Desigur că mulți cetitori s'au întrebat cum își procură această agenție de presă informațiunile din toate colțurile lumii.

Nu toate ziarele pot avea pretutindeni un corespondent permanent care să transmită regulat informațiuni prin telefon sau pe cale telegrafică. De aceea s'au înființat încă de mult agenții de presă, în Italia de pildă „Agenzia Stefani", în Japonia „Domei" în USA „Associated Press", în Franța „Havas", în Germania „Deutsches Nacrichtenbüro", etc. Toate aceste agenții au reprezentanți în cetrele cele mai însemnate ale lumii. Dacă, de pildă, în apropiere de Tokio se produce un cutremur de pământ, reprezentantul agenției DNB la Tokio aleargă imediat la locul catastrofei, consultă martorii oculari, fotografiază și, reîntors în oraș, își face raportul telefonic. La Berlin, doi colegi recepționează reportajul care este apoi redactat și trimes mai departe „clienților", adecă tuturor ziarelor abonate. Câteodată reprezentantul agenției își trimite reportajul telegrafic. Acești reprezentanți sunt cei mai buni ziariști; ei lucrează deosebit de conștiicios, din care cauză agenția DNB se bucură de reputația mondială de a trasmite totdeauna informațiuni precise.

Comitetul Șc. Prim. de Stat Nr. 2 mixtă „Sava Popovici-Barcianu", Com. Rășinari, jud. Sibiu
Nr. 24 din 14 Ian. 1941.

PUBLICATIUNE

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 3 Februarie 1941, ora 10 a. m., se va ține în localul școalei primare de stat Nr. 2 din comuna Rășinari, jud. Sibiu, licitație publică pentru darea în întreprindere a lucrărilor de tâmplărie dela numita școală.

Valoarea lucrărilor după deviz este de Lei 43.520.

Licitația se va ține în conformitate cu Art. 88—110 inclusiv din lega contabilității publice și conform normelor publicate în M. O. Nr. 127 din 4 Iunie 1931.

Deodată cu oferta, cocurenții vor depune și garanția provizorie de 5% din valoarea lucrării, în numerar sau efecte de stat.

Concurenții vor prezenta la licitație planurile și schițele cu dimensiunile obiectelor ce se vor executa.

Dacă licitația va fi fără rezultat se va ține a II-a în ziua de 15 Februarie 1941, ora 10 a. m., cu aceleași condițiuni și în acelaș loc.

Rășinari, la 14 Ianuarie 1941.

Comitetul școlar

Două milioane de muncitori englezi manifestează împotriva războiului

NEW YORK, 22 (Bit). — Agenția „United Press", află că la Londra, cu prilejul unui așa numit „Congres al poporului", la care au participat 3000 de delegați reprezentând două milioane de muncitori, au avut loc manifestații împotriva războiului.

Este pentru prima oară când muncitori englezi fac o hotărîtă opoziție partudului laburist și consiliului *trade union*-urilor, acuzate că au trădat masele muncitorești prin cartelul pe care l-au făcut cu guvernul.

Congresiștii au aprobat o serie de ordine de zi prin care cer constituirea unui stat socialist, naționalizarea industriilor, colaborarea cu Rusia și „pacea muncitorilor".

Delegații au aplaudat puternic pe oratori, când aceștia au stigmatizat războiul imperialist, cerând ca lupta de clasă să fie înlocuită cu colaborarea păturilor sociale.

Participianții la Congres s'au angajat să reia lupta pentru a obține salarii mai mari, dreptul la pensie, organizarea asigurărilor sociale și alte beneficii pentru clasa muncitoare.

La Congres au luat parte, printre alții, și Indria Nohru, fiica binecunoscutului luptător indian Pandit Nehru, deputatul Gallagher, celebra actriță Beatrix Lehman și reprezentantul Congresului panindian Khrishna Menon, care de mai mulți ani duce campania pentru independența Indiei.

Obligațiunile militare ale evreilor din România se transformă în obligațiuni de muncă

BUCUREȘTI, 22. — Monitorul Oficial de ieri publică un decret-lege, prin care se fixează că obligațiunile premilitare și militare ale evreilor din România se transformă în obligațiuni de muncă, potrivit prevederilor decretului lege, privitor la starea juridică a locuitorilor evrei din România din 9 August 1940, și decretul-lege relativ la statutul militar al evreilor, din 5 Decemvrie 1940.

Obligațiunile fiscale se vor constatată și executa, potrivit dispozițiunilor prezentului decret-lege.

In continuare Monitorul Oficial publică dispozițiunile necesare pentru aplicarea celor specificate mai sus.

Viața studențească

DESCHIDEREA FESTIVA A SOCIETAȚII STUDENȚILOR IN DREPT

In sala mare a Prefecturii va avea loc azi, 22 Ianuarie a. c., orele 17, deschiderea festivă a societății studenților în drept dela Universitatea clujană din Sibiu.

La această solemnitate vor lua parte d-nii prof. Camil Negrea, decanul facultății de drept, dr. Ioan Popp, prim președintele Curții de Apel din Sibiu, procurorul general al Curții de Apel, primpreședintele și primprocurorul Tribunalului, decanul baroului avocaților și întreg Corpul profesoral al facultății de drept.

Vor lua cuvântul d-nii prof. Camil Negrea, decanul facultății de drept, dr. Ioan Popp, primpreședintele Curții de apel și Gheorghe Țărcuș, președintele societății studenților în drept.

Invităm călduros și pe această cale să ia parte cât mai mulți la această manifestare de solidaritate a lumii juridice din Sibiu.

SERATA SOCIETAȚI STUDENȚILOR IN MEDICINA

Duminecă 19 Ianuarie a. c. a avut loc în saloanele Cercului militar din localitate prima serată dansantă studențească a sezonului.

Nedesmințind repulația pe care și-o creiase încă din Cluj, serata medicinîștilor a fost și de astădată cât se poate de selectă și foarte reușită.

In aleasa asistență am remarcat prezența d-lor prof. Al. Procopovici, protectorul universității, prefectul județului dr. Fleșeriu, prof. Victor Papilian, decanul facultății de medicină, sub patronajul căruia a avut loc serata, col. Savu, prof. Leon Țopa, prof. Iuliu Hațieganu, prof. Gh. Popovici, prof. Gh. Benedato, prof. Bologa, prof. Titu Vasiliu etc.

La orele 23 a venit și d. prof. Traian Brăileanu ministrul educației naționale, care se afla încă în Sibiu și care a rămas aproape o oră, întreținându-se amical cu d-nii profesori și cu studenții. Intr'o atmosferă de caldă cordialitate și armonie între profesori și studenți s'a petrecut minunat până în zori.

Reușita excelentă a seratei de Duminecă seara se datorește râvnei asidue a comitetului aranjator în fruntea căruia s'a găsit d. dr. Traian Berariu, președintele Societății studenților în medicină, secundat de d. dr. Tache Costache, vicepreședintele societății, de d-șoarele Budu Papilian, Puica Manolescu, M. Bălan, D. Damian, Magda Angelescu și camarazii Bogdan Negru, Cernescu Mircea și Marius Păcală.

SERATA STUDENȚILOR FACULTAȚII DE DREPT

Urmând frumoasa tradiție a seratelor studențești dela Cluj, *societatea studenților în drept* organizează pentru 25 Ianuarie 1940 orele 21, în sala „Unicum" *serata Dreptului*.

Intotdeauna în trecut seratele studenților în drept se bucurau de tradiția de a fi cele mai vesele și mai reușite. Desigur că acest fapt nu va fi desmințit nici de data aceasta.

Intrarea numai pe bază de invitații. Studenții cu carnet.

•

— *Birourile rectoratului* și administrației universității s'au mutat în noul local al liceului „Principesa Ileana".

•

— *Dispenarul* de consultații gratuite pentru studenții bolnavi, funcționează începând de azi la clinica medicală în localul spitalului comunal.

•

— D. dr. Traian Berariu, președintele societății studenților în medicină, mulțumește călduros pe această cale tutur r stimatelor Doamne din înalta societatea Sibiului, cari au binevoit să asorteze bufetul dela serata societății din 19 Ianuarie a. c.

Calendar

Miercuri 22 Ianuarie 1941

Ortodox: Ap. Timoteiu, muc. Alexasie; Catolic: Sf. Vicențiu; Protestanți: Vicențiu; Soarele răsare la: 7. 37; Soarele apune la: 16.27; Zile trecute: 21; Zile rămase: 343.

•

ISTORIE LEGIONARA: In Ianuarie 1938 Virginio Gayda publică o convorbire cu Corneliu Codreanu în ziarul „Giornale d'Italia".

•

Ziarul italian „Il Messagero" publică tot în vremea aceea o convorbire a trimisului său special Francesco Marsico cu Corneliu Codreanu.

RADIO

Miercuri 22 Ianaurie 1941

13.30: Orchestra de mandoline Iacovescu.
63.50: Serviciul de știri germane.
14.00: Erma Sack cântă (discuri).
14.10: Radio-jurnal (II).
14.30: Muzică spaniolă (discuri).
15.00: Jurnal cultural.
18.30: Ora. Muzică vocală variată (discuri).
19.00: Alexandru Măinescu: O manifestare socială a legiunii: „Ajutorul legionar".
19.15: Constantin Bobescu (vioară) Wieniawscki: Amintire de la Moscova; b) Poloneză; c) Scherzo-tarantellă.
19.45: Serviciul de știri germane.
20.00: Radio-jurnal (III).
20.20: Canțonete (discuri). 1. Di Capua: Maria-Mari! și De Curtis: Torna a Suzriento (Clemens Andrijenko (voce). 2. Tagliaferri: Un vis la Capri (Aureliano Pertile-voce). 3. Costa: Canțonetă napolitană (Tito Schipa-voce)
20.45: Th. Lupu (violoncel) și Miron Soarec (pian); Jean Huré: Sonată în fa diez minor.
21.00: Ora Germaniei: „Frontul Muncii Germane".
22.00: Radio-jurnal (IV); Sport.
22.20: Transmisie dela restaurantul „Presei": Orchestra Frații Stănescu: voce: Ion Luican.
23.00: Jurnal pentru străinătate în limbile germană, italiană și franceză.

Joi 23 Ianuarie 1941

7.00: Ora dimineții. Radio-jurnal (I). Muzică (discuri). Sfaturi gospodărești.
13.15: Ora. Cota Dunării și a barei Sulina. Informații artistice și sportive.
13.30: Orchestra „Luceafărul".
13.50: Serviciul de știri germane.
14.00: Continuarea concertului.
14.10: Radio-jurnal (II).
14.30: Continuarea concertului.
15.00: Jurnal cultural.
18.00: Ora copiilor. 1. Imnul copiilor legionari; 2. „Fata moșului cea cuminte" scenariu radiofonic în versuri de Teodor Catrișanu, interpretat de Școala primară de fete Nr. 35 de sub direcția d-nei Elena Ionescu. Muzica de N. Oancea; Moș Costache Damian-Bogdănești; Jurnalul copiilor; 4. Cântece pentru copii pe versuri de Teodor Catrișanu.
19.00: Ora. Dirijori și interpreți celebri (discuri).
19.45: Serviciul de știri germane.
20.00: Radio-jurnal (III).
20.20: Lieduri de Rich. Wagner. Gabriel Năruja (voce).
20.45: Prof. Dr. C. Bacaloglu: Turburările nervoase ale inimii.
21.00: „Rigoeltto", operă în 3 acte (4 tablouri) de Verdi (discuri). DISTRIBUȚIA: Rigoletto: Luigi Piazza; Gilda: Lina Paliughi; Giovanna: Maria Brambilla; Ducele de Mantua: Tino Folgar; Sparafucile: Salvatore Bacaloni; Maddalena: Vera de Cristoff; Monterone: Aristide Baracchi.
In pauza I-a (22.10—22.30: Radio-jurnal (IV); Sport.
In pauza II-a (23.00—23.20:: Jurnal pentru străinătate în limbile germană, italiană și engleză.

»ÎNĂLŢAREA« ECONOMICĂ

POLITICA forestieră

Pădurile au fost pentru noi una din principalele surse de venit. Şi problema pădurilor a fost mereu agitată fără a i se da rezolvarea dorită. Asta, pentru faptul că eram încadraţi într'un sistem mercantilist şi speculativ; iar pe de altă parte, se credea că pădurile se regenerează mereu, cum dă Dumnezeu, şi sunt o bogăţie care nu va seca niciodată. Opinii bune doar pentru comercianţi necinstiţi sau afacerişti.

Ciuntirea graniţelor a adus schimbări esenţiale în economia noastră silvică. Potrivit cercetărilor făcute, din 6.5 milioane ha. cât posedam în trecut, România nu dispune în prezent decât de cca 4.6 milioane ha. pădure. Din acestea numai 940.000 ha. sunt păduri de răşinoase care dau de preferinţă materialul de cherestea căutat pe piaţa internă şi externă.

Dat fiind simţitoarea micşorare a întinderii pădurilor noastre, desigur că problema se pune cu multă precizie. Aceasta, mai ales că posibilităţile noastre de export sunt foarte limitate, iar necesităţile interne sunt pronunţate. Şi se impune, ca primă măsură, să facem o politică de economie a lemnului, o politică de conservare, pentru a satisface trebuinţele ce avem. Trebuie să suferim, şi subt acest raport, consecinţele unei politici streine de interesele permanente ale ţării.

Este cazul să spunem, fără înconjor, că pădurile erau domenii fără paznici, de exploatare şi îmbogăţire pentru jidani şi o pătură de instrăinaţi care le serveau de paravan. Se opera pe linie mare; o înlănţuire de profitori, mari şi mici, în dauna Statului. Jidanii cumpărau parchete la licitaţiile publice. Şi în loc de un parchet, inginerii aveau obiceiul să le delimiteze trei parchete. Asta, bine înţeles, nu de dragul jidanului. Dar, lucrurile nu se opreau aci. Ţăranul era sfătuit, tot de jidan, să fure noaptea lemne din pădure. Lemnele furate le cumpăra jidanul pe preţuri derizorii, devastându-se astfel una dintre cele mai mari bogăţii ale ţării.

Intreprinderile de cherestea, care s'au înmulţit simţitor, erau deasemenea evreieşti. Şi era foarte firesc să se înregistreze o reacţiune în opinia publică cinstită a ţării. Corupţia însă, nu a putut fi scoasă de unde se încuibase şi s'a continuat cu exploatarea neraţională a pădurilor. Prevederile legii pentru exploatarea pădurilor nu s'au aplicat niciodată. Nu se făcea o reală secţionare în parchete anuale şi nu se regenera porţiunea exploatată.

Cu o puternică infiltraţie iudaică, cu un ţăran pervertit de jidan şi cu regenerarea pădurii lăsată în sarcina naturii, nu se putea face o politică forestieră eficientă. Erau atât de evidente lucrurile astea şi guvernanţii treceau comod pe lângă ele.

S'a venit acuma cu instituirea unei comisii de reorganizare a pădurilor. Scopul ei este, tocmai, de a îndrepta toate greşelile trecutului şi de a da o reală îndrumare politicei noastre forestiere. Şi această politică nu poate fi decât una întemeiată pe realităţi. Deci, o politică de conservare a lemnului. Să nu se uite că exploatările forestiere au anumite limite impuse de creşterile anuale ale pădurilor. Dacă se depăşeşte această limită, întreaga gospodărie forestieră se îndreaptă spre dezastru. Şi, încă, nu este târziu să mergem pe drumul cel bun.

INSTRUCŢIUNI pentru exploatatorii şi comercianţii de lemne de foc

Ministerul coordonării constată că cererile de vagoane pentru transportul lemnelor de foc, aflate în staţiuni, au scăzut îndeosebi în inspecţiile Bucureşti şi Galaţi.

Se atrage din nou atenţiunea exploatorilor să facă inscrieri la vame pentru toate lemnele de foc ce au depozitate fie pe terenurile staţiunilor, fie pe terenurile particulare.

La înscrierea de vagoane, exploatatorii sunt obligaţi să respecte textul art. 12 din deciziunea Nr. 43 din 19 Noemvrie 1940 publicată în „Monitorul Oficial" Nr. 274 din 20 Noemvrie 1940, a ministerului coordonării privitor la obligaţiunea dirijării cotei pentru Capitală.

Pentru activarea tăierilor de lemne de foc din parchetele scadente sau restante, ce vor trebui terminate până la finele lunii Martie a. c., precum şi pentru activarea transporturilor la staţiuni, exploatatorii sunt îndrumaţi să ceară concursul domnilor prefecţi de judeţ pentru a li se rechiziţiona, dacă este nevoie cu plată, braţe şi vehicule acum când nu sunt lucrări agricole.

Se mai recomandă exploatatorilor să spoiască cu var, conform regulamentului, vagoanele încărcate cu lemne de foc. Pentru constatarea ieşirilor se pretinde cântărirea vagoanelor libere (iar nu legate în convoi) şi mai ales se utilizează întregul tonaj al vagoanelor deschise de 15 tone.

PREŢUL MAXIMAL al untului, brânzei telemea şi laptelui pasteurizat

„Monitorul Oficial" publică:

Art.1. — Se prelungeşte până la 15 Februarie 1941 inclusiv, aplicarea deciziunii Nr. 70, publicată în Monitorul Oficial Nr. 298 din 18 Decemvrie 1940, privitoare la preţurile următoarelor produse:

1. Preţul maximal al untului

a) La producător loco fabrică lei 195 pasteurizat, lei 185 nepasteurizat;

b) La angrosist la Bucureşti lei 213 pasteurizat, Lei 205 nepasteurizat;

c) La detailist la Bucureşti lei 230 pasteurizat, lei 220 nepasteurizat.

Untul pasteurizat va fi împachetat în hârtie specială în pachete de 0.100—1 kg., purtând firma fabricei respective şi cuvintele „Unt pasteurizat".

Acest unt va fi fabricat numai de fabricile care posedă instalaţiuni speciale dovedind aceasta printr'un certificat eliberat de Institutul Zootehnic.

2. Stabilirea preţului brânzei telemea de vacă

a) Producătorul va vinde loco fabrică cu lei 45 kg.;

b) Angrosistul va vinde la Bucureşti cu lei 45 kg.;

c) Detailistul va vinde la Bucureşti cu lei 68.

3. Stabilirea preţului la penteleul de vacă

a) Producătorul va vinde loco fabrică cu lei 80 kg.;

b) Angrosistul va vinde la Bucureşti, cu lei 92 kg.;

c) Detailistul va vinde la Bucureşti, cu lei 106 kg.

4. Stabilirea preţului la laptele pasteurizat

a) Producătorul va vinde la domicilul detailistului în sticle capsulate, cu lei 13.50 kg.;

b) Detailistul va vinde în localul său la consumator în sticle capsulate cu lei 14 kg.

Art. 2. — Rămân în vigoare dispoziţiunile prevăzute în art I, pct. 4 al. c şi în articolele II, III, IV, V şi VI din susmenţionata deciziune.

Cum pot fi lichidate întreprinderile comerciale

In regulamentul legii pentru reprimarea sabotajului economic, se prevede în art. 3, că „întreprinderile care se vor găsi în situaţiunea de a înceta sau a reduce activitatea lor, sunt obligate să se adreseze cu cel puţin 30 de zile înainte de a lua orice măsură, şi numai dacă străduinţele lor au rămas fără rezultat, ministerului economiei naţionale, care va decide dacă cererea este sau nu justificată."

Cum textul de mai sus este încadrat în al. 2 al art. 3 din legea menţionată mai sus, care defineşte sabotajul industrial, s'ar fi putut crede că o asemenea cerere către ministerul Oconomiei Naţionale ar fi urmat să fie făcută numai de întreprinderile industriale care, după cum indică legea, „prin reducerea sau încetarea activităţii ar vătăma interesele statului".

Ca atare, întreprinderile industriale care prin încetarea activităţii n'ar fi adus niciun prejudiciu intereselor statului sau aprovizionării cu produse de primă necesitate (industria mătăsii, a art. de lux, etc.), ca şi întreprinderile comerciale, care fac numai oficiul de intermediar între producător şi consumator, n'ar fi fost obligate să ceară, pentru încetarea activităţii, avizul comisiunii speciale din ministerul economiei naţionale.

Pentru a nu se produce însă nicio defecţiune, oricât de mică, în angrenajul economic şi mai ales în producerea şi desfacerea articolelor de primă necesitate, ţinându-se seama în acelaş timp de asigurare existenţei personalului utilizat în întreprinderi, de o permanentă şi normală aprovizionare a pieţii cu toate mărfurile necesare consumului, precum şi de politica de valorificare a produselor indigene, prevederile legii urmează a se aplica tuturor întreprinderilor.

Deci, toate firmele care vor să lichideze, indiferent de situaţia lor în angrenajul economic al ţării, fie că sunt industriale, fie că sunt comerciale, trebue să ceară cu o anticipaţie de 30 de zile avizul comisiunii speciale din ministerul economiei naţionale, neîndeplinirea acestei formalităţi obligatorii fiind pasibilă de sancţiunile prevăzute de legea sabotajului economic, ele urmând a se conforma întocmai avizului acesteia.

S'au fixat noui preţuri pentru anumite piei brute

Ministerul Coordonării a fixat preţurile de mai jos pentru următoarele piei brute, pe înntreagă ţară: pieile de cai: calitatea I (lungimea 191—220 cm.), lei 700; lungimea 161—190 cm., calit. I lei 550; mânji, lungimea până la 16 cm., calitatea I, bucata lei 175. Dela 220 cm. în sus pieile de cai se vor plăti cu 10% în plus pentru fiecare 10 cm.

Pieile de capre şi ţapi: piei de ţap, uscate, calit. I, lei 280; crude calit. I, lei 200

Piei de capre uscate, calitatea I, lei 200; crude, calit. I, lei 190 bucata.

Preţul ţigărilor importate

Ministerul Coordinării a dat o decizie prin care, cu începere dela 15 Ianarie 1941, preţurile tarifare de vânzare a următoarelor produse monopolizate importate se majorează după cum urmează:

Ţigarete Gold Flake dela 6 lei buc. la lei 10 buc.

Ţigarete Chesterfield dela 6 lei buc. la lei 12 buc.

Ţigarete Lucky Strike dela 6 lei buc. la 12 lei buc.

Ţigarete Camell dela lei 6 buc. la lei 12 buc.

Ţigaretele Gitannes Maryland de la lei 5 buc. la lei 7 buc.

Ţigarete Cit. Caporal Doux de la lei 4 buc. la lei 6 buc.

Ţigaretele Elegantes Maryland de la lei 3 la lei 5 buc.

Ţigaretele *Gauloises Caporal Doux* de la lei 3 buc. la lei 5 buc.

Ştiri economice

— **Prin decizia ministerului coordonării şi statului major economic,** se modifică taxele de monopol, care se vor percepe de către Casa Autonomă a monopolurilor regatului României, de la particulari şi autorităţile publice, pentru importul de materiale explosibile, muniţiuni, pulbere şi orice explosivi în genere. Decizia intră în vigoare dela 10 Ianuarie 1941.

•

— **La ministerul coordonării şi statului major economic** se studiază introducerea contabilităţii tip la toate întreprinderile industriale din ţară. Diferitele tipuri de contabilitate pe cari le folosesc azi întreprinderile, împiedecă pe experţi să-şi dea seama de preţurile reale ale articolelor produse. Neajunsul va fi înlăturat prin adaptarea acestei forme unitare de contabilitate, preţul de cost al produselor fiind uşor de stabilit.

•

— **Ministerul finanţelor** a dat noui instrucţiuni cu privire la compensarea impozitului pe automobile, plătit în plus.

Spectacole

CINEMATOGRAFE

RIO: Ultima creaţie a ispititoarei Dorothy Lamour, alături de Jack Benny, Edward Arnold: „Vreau să-mi înşel bărbatul". Un film care iasă din comun: Filmul cucoanelor, filmul bărbaţilor! Montare. Fast. Lux Toalete ca în basme. Reprezentaţiile încep dela ora 5, 7 şi 9 seara (până la 11 noaptea).

CORSO: Prezintă marea premieră: **„O vieaţă întreagă"**, cu renumita artistă **Paula Wessely** — în rolul ei cel mai bun. — Jurnal nou şi de războiu.

APOLLO: **„Îţi dau inima mea"**, cu celebrul tenor italian **Benjamino Gigli**.

Ecouri sibiene

EPIDEMIILE LA SIBIU, IN ANUL 1940

In cursul anului trecut, s'au înregistrat la Serviciul Sanitar al municipiului nostru 327 cazuri epidemice, în majoritate boli sociale. Dintre acestea au fost tratate radical, 265 cazuri. Opt persoane au murit, rămânând încă spre vindecare, în anul acesta 54 cazuri.

UN MARE INCENDIU

Aseară a izbucnit în localitate un mare incendiu care a mistuit mare parte din imobilul dlui prof. Leonida Mihailes dela lic. Bruckental, str. dr. Ioan Rațiu nr. 15. Focul a luat naștere din cauza unui coș defect în jurul căruia se găsea material inflamabil, dela care a trecut apoi la acoperișul casei.

Incendiul, care amenința să ia proporții și mai mari a fost localizat de pompierii militari, cari s'au deplasat imediat la fața locului, în frunte cu d. căpitan Năstăsescu și plutonier Lăpușneanu. Totodată s'a deplasat la locul incendiului, d. comisar de serviciu Puțureanu, dela Chestura poliției. Pagubele pricinuite se ridică la circa 200.000 lei. Acest incendiu pune în discuție încă odată problema grijei mai mari ce trebuie s'o aibă proprietarii de case, spre a scoate din podurile caselor și mai ales din jurul coșurilor, materiile inflamabile, dacă vor ca avutul lor să fie mai ferit de foc.

TALHARIE LA DRUMUL MARE

Ieri noapte locuitorul Hila Ioan din comuna Slimnic, în timp ce mergea dela Șura Mare spre casă, pe șosea, la km. 8, a fost atacat bandițește de individul Simonis Paul, originar din Șura Mare. După ce l-a lovit crunt, provocându-i grave leziuni corporale, banditul și-a jefuit victima de toți banii ce-i avea și de obiectele mai de valoare, lăsând-o în mijlocul șoselei, în nesimțire. Cu o mașină, care a trecut mai târziu pe acolo, victima a fost transportată și internată în spitalul din Sibiu, unde i s'au dat îngrijirile necesare. Autorul tâlhăriei a fost arestat de jandarmi și cu actele dresate înaintat imediat la parchetul tribunalului.

SPARGEREA DIN SUBURBIA GUȘTERIȚA

In noaptea trecută, indivizii Lăcătuș Petru, Stoica Petru și Lăcătuș Gustav, din cartierul Lazaret, au pătruns prin spargere în vila d-nei Sigerius Charlotta de pe teritoriul suburbiei Gușterița, de unde au furat obiecte casnice și mobilă, în valoare de 60.000 lei.

Indivizii fiind prinși de autorități, au fost înaintați Parchetului tribunalului.

Știri din Hunedoara

— *Nuntă legionară.* — Duminecă 19 l. c. a avut loc în biserica ort. rom. din localitate, cununia religioasă a camaradului Dragoviciu Ioan cu D-ș. Crișan Brândușa, nuni fiind camaradul A. Verț și soția. Serviciul religios a fost celebrat de S. S. păr. protopop Nicolae Suciu, iar răspunsurile au fost date de corul mixt bisericesc de sub conducerea d-lui jude Alexandru Zurălău.

La acest act, au participat la biserică, mai mulți camarazi, prieteni, cunoscuți și mai mulți credincioși.

— *Parastas.* — Duminecă 19 l. c. s'a oficiat la biserica ort. din loc. un parastas, pentru pomenirea camaradului Ionescu F. Constantin f. agent sanitar, mort în urma unui accident în ziua de 5 August 1936. — Camarazii din acest oraș, au ridicat în amintirea lui o cruce și i-au împrejmuit mormântul cu un frumos gard. Binecuvântarea gardului și a Sf. Cruci, s'a făcut tot cu această ocaziune. In numele camarazilor a vorbit N. Sicue, iar la sfârșitul ceremoniei s'a cântat „Imnul Legionarilor căzuți".

Manifestațiile legionare de Duminică

Marea adunare dela Deva

Orașul Deva a cunoscut Duminecă, una dintre cele mai mari manifestații naționale. Mii de legionari din cuprinsul județului Hunedoara au manifestat într'un cadru de disciplină, ordine și entuziasm, marea lor credință legionară. Toate străzile au fost pavozate cu drapelul românesc, înfrățit cu drapelele marilor națiuni aliate, Germania și Italia.

La orele 11.30, legionarii și publicul au luat parte la conferința d-lui prof. *Ernest Bernea*, care a vorbit în sala teatrului orășănesc, despre „Lupta Germaniei național-socialiste și a Italiei fasciste pentru instaurarea unei noui ordine europene". S'a cântat Imnul național român, imnul național-socialist și imnul fascist, apoi d-l prof. Bernea și-a desvoltat subiectul, spunând în rezumat următoarele:

Trăim în vremuri de criză. Această criză își are originea în defectele unei lumi vechi ce a apus. Lumea veche se caracterizează prin 1. Capitalism, 2. Masonerie, 3. iudaism. O rămășiță a lumii vechi este Anglia. Sunt unii cari cred că Anglia a luptat pentru un ideal și libertate. Adevărul este că sub pretextul idealului ea a luptat pentru interese. Anglia care vorbește de libertate a omorît în masă popoare neînarmate. Influența nefastă a metodelor engleze am simțit-o și noi în diferite prilejuri. In fața Angliei și a lumii vechi s'au ridicat statele naționaliste. Ele se bazează 1. pe muncă, 2. pe dragostea creștină, 3. pe ideea de rasă. Alte idei ale lumii noui sunt ideile de ordine, disciplină voluntară și onoare. Aceste idei stau azi la baza politicei internaționale. Statele naționaliste luptă pe acelaș plan, cu mică diferență. Fascismul se bazează pe Stat, național-socialismul pe rasă. Legionarismul pe creștinism. Formarea omului nou este esențialul. Aceasta ne va reface și granițele.

Conferința s'a încheiat cu Imnul tinereții legionare apoi întreaga asistență s'au îndreptat spre parcul din fața primăriei unde d-l prof. Bernea a rostit câteva însuflețite cuvinte de îndemn către legionari ca să meargă neîncetat pe drumul arătat de Căpitan, iar d-l Victor Crișan ajutor al șefului de județ a strigat secondat de uralele puternice ale legionarilor și publicului: Trăiască Germania Național Socialistă, Trăiască Italia Fascistă, Trăiască România Legionară.

A urmat defilarea cămășilor verzi. Muzica minierilor dela Ghelar și cea a Atelierelor din Simeria au cântat marșurile de defilare.

Prof. Victor I. Oprișu

Adunarea legionară dela Alba-Iulia

Adunarea legionară din 19 Ianuarie a. c., la care a vorbit d. Vasile Băncilă despre „Lupta Germaniei Național-Socialiste și Italiei fasciste, pentru instaurarea nouei ordine europene" s'a desfășurat în orașul Alba-Iulia, într'o impresionantă însuflețire.

Piața Mihai Viteazu, parcul și sala „Caragiale", unde a vorbit oratorul, erau pline de cetățeni de toate straturile sociale, veniți din satele și orășelele județului, pentru a se întâlni în acelaș gând și pe acelaș drum cu spiritul popoarelor Axei, cari luptă pentru întronarea dreptății, după care orice român jinduește azi.

In sală, deasupra scenei pe un fond verde închis, chipurile Căpitanului a Cancelarului Hitler și a Ducelui Mussolini, inscripțiile „Trăiască legiunea și Căpitanul" „Heil Hitler", „Mussolini a noi" și drapelele Germaniei, Italiei, Japoniei și Spaniei, dădeau sălii aspectul înfrățirii, cu cari toate aceste popoare sunt menite să pășească sigure spre victoria finală, contra iudeo-democrației.

Au participat la această grandioasă manifestație, P. S. S. Episcopul Partenie Ciopron al armatei, Pr. Arh. Nicolaesa, Pr. Secaș, Lupu mulți ofițeri superiori și inferiori din garnizoană, un detașament al tineretului german Național-Socialist din Județ. Alba, d-nii Ilie Colhon Cdt. Legionar, Pastiu Petru șeful org. județene, Chitulea șeful Garnizoanei locale, insp. școlar Bucerzan, prof. Mârza, prof. Pria, d-na Teodorescu, d-na Lupu, d-ra Crișan, Hanu chestorul poliției, Emil Pop etc. etc.

Inainte de începerea conferinței, corul legionar condus de d. Prof. Alexiu a intonat „La luptă muncitori", „Ardealul tânăr legionar" și „Imnul Regal".

D. Vasile Băncilă luând cuvântul, arată imensitatea evenimentelor cu varietatea lor de lupte și fapte mereu noui, precum și repeziciunea cu care trec peste vreme, evidențiind râvna Germaniei și a Italiei pentru dărâmarea păgânismului englez, care caută pe orice cale să subjuge națiunile slabe pentru a le exploata în modul mișelesc și nedemn.

Demonstrând apoi cu strălucite argumente trăirea Angliei în bogăție și îmbuibare, fără credință în Dumnezeu și numai înșelând pe săraci și pe sclavi, scoate în evidență valoarea luptei ce se dă de țările Axei, cari urmăresc instaurarea naționalismului și a dreptății și salvarea de sub jugul iudeo-masonilor englezi, a tuturor celor ce se găsesc pe linia marilor revoluții spirituale.

Cancelarul Hitler, Ducele Mussolini și Căpitanul mișcării legionare, sunt predestinați de Dumnezeu să-și conducă popoarele, prin exemplul faptei, a jertfei și a spiritului lor profund și religios.

La pronunțarea numelui Cancelarului, a Ducelui, precum și a M. S. Regelui Mihai I, Generalului Antonescu și Horia Sima, întreaga adunare a ovaționat furtunos.

Conferința d-lui V. Băncilă a pătruns în sufletele tuturor, ca o lumină uriașă aducând pentru cei înșelați de mincinoasa propagandă engleză, edificatoare lămuriri și întărirea credinței în biruința Axei, care este și biruința poporului nostru.

Exemplele trăite în străinătate de conferențiar și profundele sale cunoștințe, au luminat sufletele întunecate.

La sfârșitul conferinței, corul comunității germane, a intonat „Imnul Național-Socialist", iar corul legionar și toți cei prezenți în sală au cântat „Giovinezza", Sfântă tinerețe legionară" și „Cu frunte sus". A urmat apoi defilarea în piața Mihai Viteazul.

INFORMAȚIUNI

— **Eri părintele protopop E. Cioran a oficiat sfânta feștanie în localul redacției ziarului nostru din str. Regele Mihai Nr. 16.**

— *Rectificare.* In articolul de ieri „*Moeller van den Bruck*" al domnului d. Vasile Cotruș s'a strecurat o regretabilă eroare, care denaturează înțelesul frazei. Propoziția ultimă din al. II coloana II trebue citită așa: „*Acest mare adevăr este gravat de pe acuma cu rune mitice în sufletul fiecărui german*" (iar nu: ruine mitice).

— **Adunarea generală a Asociației decoraților cu „Bărbăție și credință"**, care urma să se țină Duminecă 19 l. c., s'a amânat, din cauza manifestației legionare, pe ziua de 2 Februarie, când se va ține în saloanele restaurantului „Union", din str. Mitropoliei.

— **Direcția Muncii, serviciul plasării**, din Ministerul Muncii aduce la cunoștință, că se trimit în Germania meseriași din categoriile următoare 1. 500—1200 specialiști în confecționarea de perii, câștig săptămânal cca 60—[illegible] R. M. (sau acord). 2. 1000—3000 cismari, salariu orar 0,70—1,00 R. M. (sau acord). 3. 1000—4000 dulgheri, salariu orar 0,90—1,10 R. M. (sau acord). 4. 1000—2000 vopsitori, salar orar 0,85—1,00 R. M.(sau acord). 5. 800—2000 sticlari, salar orar 0,90—1,20 R. M. (sau acord). Doritorii a pleca, se vor prezenta de urgență la acest oficiu cu actele de meserie (carte de lucru).

— *Se aduce la cunoștința generală* că potrivit ordinului Ministerului de Finanțe Nr. 384.041 din 7 Ianuarie 1941, ajutoarele acordate de întreprinderile particulare familiilor funcționarilor concentrați, care în armată au grade inferioare, pe toată durata concentrării, sunt scutite de impozitul pe salarii, dacă ajutorul acordat nu depășește jumătate din salarii. Partea ce depășește jumătate din salarii va fi supusă impozitului. Penttru a beneficia de scutirea de impozit, trebuesc îndeplinite cumulativ următoarele condițiuni: — Salariatul să fie concentrat; — Să aibă în armată grad inferior; — Să fie căsătorit sau să aibă sarcini familiare; — Ajutorul acordat să nu depășească jumătate din salariu, ceeace depășește urmând a fi supusă impozitului pe salarii. — In ce privesc salariile funcționarilor concentrați care au optat pentru solda militară și pe care întreprinderile sunt obligate, conform art. 4 din legea menționată, să le verse la tezaur în contul Ministerului Apărării Naționale, aceste salarii urmează a fi vărsate în totalitatea lor, fără reținerea impozitului pe salarii. In cazul când acești funcționari au optat pentru salariul civil, se va percepe impozitul pe salarii conform dispozițiunilor ge[illegible]

— *Caut vânzători* de încălțăminte fină, Români, cunoscători ai limbii germane. *Ilie Olariu, Incălțăminte.*

Marile fraude dela municipiul Timișoara în fața Curții Criminale

Fostul inginer șef al Timișoarei judecat în stare de arest

TIMIȘOARA, 22. — Curtea Criminală locală judecă faimosul proces al marilor fraude comise de inginerul Adrian Suciu și soții în anii 1936-1937 și 1938, adică în timpul cât principalul acuzat era șef al serviciului tehnic comunal, iar în fruntea municipiului se afla comisia interimară prezidată către d. profesor Augustin Coman.

In prima zi a desbaterilor alături de inginerul Suciu au stat și membrii fostei comisii interimare, acuzați de gestiune frauduloasă, însă Curtea găsind întemeiat incidentul ridicat încă din primul moment de către apărătorii foștilor consilieri comunali, a hotărît separarea dosarelor urmând ca aceștia să fie judecați ulterior de către tribunal.

Curtea Criminală continuă deci numai judecarea — în urma concluziilor dlui procuror general Ștefan Dragomirescu — în stare de arest a lui Suciu și a complicilor săi principali cu care împreună pentru milioane de sute de mii de lei au vândut interesele orașului la diverși particulari, cauzând astfel pagube patrimoniului municipal timișorean în valoare totală de aproape 18 milioane lei.

Procesul Gărzii de Fier, Martie 1934

Conferința dlui general Const. Petrovicescu, Ministrul Afacerilor Interne

D. general Const. Petrovicescu, ministrul afacerilor interne a rostit la posturile noastre de emisiune următoarea cuvântare, care pentru valoarea sa de document o reproducem în cele ce urmează:

Mă întreb, cum s'ar putea face o narațiune a procesului din 1934, dacă povestitorul nu ar dispune de un decor de fond, de o frescă în care să-și găsească expresia, în culorile cele mai vii atât cât îngădue scurta perspectivă istorică de care dispunem, întreaga dramă a unei generații, frescă pe care să se proecteze figurile și mai ales faptele acelor care cu atâta generozitate, au dat vieții lor sensul jertfirei supreme?

Vom încerca să prezentăm această frescă.

*

Dacă și-ar propune cineva să adune într'o colecție unică tot ce există mai cinic în viața politică și mai odios în concepția morală românească nu ar avea decât să înșire unul după altul evenimentele petrecute în preajma anului 1934.

Iată numai câteva din ele.

Plecând la drum, însuflețiți de gândul că, tot ce le-a dăruit Dumnezeu trebue întors cu dobândă Patriei, o ceată de tineri entuziaști, cu mintea luminată, cu cugetul curat, au întâmpinat dela primii lor pași, ostilitatea neroadă a clubului politic și a năimiților lui, dușmănia potentaților electoralului celei mai abjecte democrații judeo- masonizată, ura acelor inconștienți care socoteau că, țara e a lor și numai a lor, că domnia lor, a cărei geneză ar fi trebuit căutată în intunecimea hrubelor, era de drept divin și că orice amenințare, ori de unde ar fi venit, trebuia nimicită, pentru cea mai mare glorie a lui Demos!

Intr'o bună zi o ceată din acești tineri iluminați, cu preotul în frunte, ca în vremurile de demult, a pornit să pună crucea la mormântul soldatului nostru, al soldatului român și creștin, ce străjueste pe dealul Filaretului.

In drum și mai înainte de a fi ajuns acolo unde îi mânau sufletele lor de creștini, au fost copleșiți sub loviturile crunte ale acelora, care nu îngăduiau ca semnul sub care invinsese Constantin cel Mare, să fie înfipt la mormântul soldatului nostru.

Cum s'ar fi permis să se pună cruce creștinească la mormântul unui soldat necunoscut care, fără cruce, putea fi comod revendicat cu acelaș drept, de oricare membru din lojile masonice?

Și cum au răspuns acești tineri la cea mai brutală și mai nesăbuită agresiune?

Au îngenunchiat, strângând la sânul lor crucea batjocorită. Sfânta noastră Cruce și au cântat în cor: „Pe Tine, Doamne, Te lăudăm".

Se ajunge astfel către începutul lunii Decemvrie 1933 cu un bilanț de câțiva morți din ceata celor fără frică și fără prihană.

La 9 Decemvrie 1934 Garda de Fier e disolvată; cerul electoral se înseninează. Concurentul cel mai de temut al democrației, este pus în „dormire" după tot ritualul masonic.

Dacă aveți cumva vreme, urmăriți presa românească dela 9 la 29 Decemvrie 1933.

Veți înțelege ceeace nu au înțeles atunci acei cari avuseră totuși în partidul lor pe autorul „mecanicei sociale".

Și vă veți întreba: cum de a fost posibil să se uite că un oarecare Papin, de care îți poate vorbi oricare începător în studiul fizicei, se ocupase de o oarecare marmită ce nu putea fi înăbușită până la infinit.

Iată cauzele dramei dela Sinaia din noaptea de 29 Decemvrie 1933.

Nu ar fi bine să intrăm în sala de judecată, mai înainte de a arăta două aspecte prealabile ale acestui memorabil proces.

S'a declamat atunci, pe toate tonurile, că Patria era în pericol, că Garda de Fier amenința însăși temelia Statului, că în contra ei trebuiau luate măsurile de rigoare, etc., etc.

Și s'a ajuns la soluția disolvări. Fost-a oare aceasta o soluție? Fost-a măcar oare această soluție admisă unanim de toți acei pe cari soarta ii hărăzise atunci cu grija păstrării existenței Statului?

Iată ce trebue să lămurim mai înainte de orice.

Și o putem face, pentrucă astăzi avem documentele necesare.

Le avem, da, le am eu, dar le aveți și d-voastră! Citiți desbaterile Parlamentului din 1934 și veți găsi lămuriri prețioase.

Asupra ideii disolvării plana haosul.

Nimeni nu voia să-și ia răspunderea ei! Protagoniștii „mânei tari" ar fi voii să facă ceva contra Gărzii dar, cum zice bunul nostru Caragiale, fără a o atinge în părțile ei esențiale.

Un inelegant sentiment de lașitate politică a intervenit spre a creia o diversiune: să o disolvăm, dar, ca paladini medievali care se jertfesc pentru seniorul lor, să luăm asupra noastră actul disolvării, să scutim pe Capul Statului să răspundă în fața Istoriei.

Trecând chestiunea de pe plan statal pe plan de Cabinet Ministerial, discuția a devenit și mai grotească.

Să odisolvăm, da, dar.. să o disolvăm printr'un jurnal al Consiliului de Miniștri pentrucă.. e tot aia, cum spunea în fața unor situații similare mult regretatul profesor Nae Ionescu.

Dar credeți că lucrurile s'au oprit aici?

Și s'a încheiat jurnalul!

Chiar acum vre-o două luni, nu mai departe, unul din protagoniștii actului de disolvare scrie candid, că... „eu nu am fost de această părere, ci cutare ne-a împins la întocmirea jurnalului".

Ah, domnule cutare care-ți plimbi melancolia prin țările îndepărtate, dacă ai ști ce răspundere istorică ți se aruncă!

Prin urmare, pe de o parte se declară ritos că, țara e în pericol, iar pe de alta se ezită să se aplice cu bărbăție și cu sentimentul total al răspunderii, leacul cuvenit boalei.

Al doilea aspect, cu mult mai concludent îl formează părerile exprimate asupra disolvării de către vedetele politice de categoria primă, aproape toți, har Domnului, astăzi în viață, deci toți în situația de a confirma sau infirma spusele mele,

Dar pentru asta trebue să pășim în Sala de judecată.

S'au perindat în fața judecătorilor mulți oameni politici, foști președinți de Consiliu, ziariști de rasă, profesori, etc.

La întrebarea steriotipă: „ce părere aveți asupra disolvării Gărzii de Fier" ca într'un consens unanim toți au răspuns: „e un act anti-costituțional pe care nu l-ași fi făcut".

Nu e fără interes să adaug că, în depoziția sa, unul din martori, care la atâtea virtuți incontestabile și-a mai adăugat încă una și anume pe aceea de a fi făcut cu succes ascensiunea celor mai înalte culmi ale cinismului a declarat, cu un calm inperturbabil: „Eu nu-i disolvam, mă înțelegeam cu ei; le dam numărul de mandate pe care le voiam și în Parlament aveam eu grijă".

Iată deci cum se prezintă actul disolvării, primul gogoloș de zăpadă, care a pornit avalanșa.

*

A vrut Dumnezeu să ajung la o etate care-mi îngădue să exprim păreri, bazate pe experiența vieții și pe cunoașterea oamenilor.

Imi cunosc bine Neamul, față de care am acel sentiment de dragoste absolută care mă duce uneori chiar și la vinovata adorare a cusururilor lui.

E Neamul meu! Nu pot face altfel. Cine-i mai puțin vinovat ca mine, să-mi arunce piatra...

Dar trebue recunoscut, că, între marile lui defecte cel mai mare este acela că, mai niciodată nu se ocupă de cauza răului și totdeauna se năpustește asupra efectelor lui.

Terapeutica noastră socială este în deficiență.

Se cade ca acum în ceasul al unsprezecelea să deschidem larg ochii asupra realităților.

Un imperativ categoric trebue să ne convingă că astăzi, nu mai este cu putință ceea ce era posibil eri, că nu se mai poate răspunde accentelor voinicești ale lui „Ștefan Vodă al Moldovei" prin lovitura de bâtă, că dreptul la viața românească a eșit vijelios din codul utopiilor și aintrat triumfător în realitatea palpabilă. Procesul din Martie 1934 a fost numai începutul procesului unei epoci.

Ascultați rumoarea vieții care mijește din tot locul, ascultați-vă convingerile voastre de români; confruntați-vă astăzi cu ceea ce erați ieri și dați-vă seama că, procesul din 1934 nu s'a terminat.

Dela bara justiției el a trecut în fața tribunalului conștinței fiecăruia.

De sigur, sunt încă mulți nedumeriți sunt și de acei cari se complac în a se menține pe poziții care de mult nu mai însemnează nimic.

Dar ce valoare au toate acestea, față de mersul triumfător al Legiunii!

Procesul din Martie 1934 a fost numai începutul procesului unei epoci.

Desbaterile continuă.

Munca desinteresată în slujba nevoilor

Au plecat altă dată, mult mai mulți, să pună munca lor generoasă și desinteresată în slujba nevoilor unor sate ale căror ogoare erau periodic păgubile de revărsarea apelor.

S'au așezat la munca grea, în toi de vară, fără să ceară cuiva cel mai mic ajutor.

Care le-a fost răsplata?

Ploaie de lovituri s'a abătut asupra lor. Au fost isgoniți cu niște făcători de rele, ei care creiaseră șantierul dragostei aproapelui!

Era, se vede, o fără de lege să faci bine, mai ales celor nevoiași, dacă „Clubul" nu-ți dăduse în prealabil cuvenit împuternicire.

Dar tinerii aceștia entuziaști, într'adevăr greșiseră: uitaseră că, mai înainte de a lua hârlețul, trebuia să fi trecut pe la „club" să primească și harul!

Au pornit alții, să clădească biserici, să pună cruci la răspântii, să sape fântâni pentru drumețul însetoșat.

Le-a fost dat însă ca tocmai dela acela dela care ar fi trebuit să primească binecuvântarea, să le vină oprelіștea!

Ei nu aveau dreptul să ridice locaș de rugăciune Domnului!

Dar de drumul spre Arnota ați auzit d-voastră?

Eu l-am străbătut cu piciorul!

Plecând de lângă Bistrița, am urcat, pieptiș calea făcută de legionari spre minunata ctitorie a lui Matei V. V.

Ajuns acolo în singurătatea care te apropie de Dumnezeu, mi-am adunat toate gândurile mele răslețite și mi-am zis: nu se poate, Doamne, ca cei care au făcut această cale spre Tine să nu învingă odată!

Cauzele dramei dela Sinaia

Câte nu s'ar mai putea povesti dacă ne-ar îngădui vremea!

Să ne oprim însă în toamna anului 1933.

Incepuse campania electorală.

Drumurile, bietele noastre drumuri uitate de Dumnezeu și de acei ce [illegible] chemați să le îngrijească, încep să fie umblate.

Satele noastre încep să fie căutate de diverși oaspeți, unul mai nepoftit ca altul.

Precursorii de voturi intraseră în acțiune.

Alegătorul prezumtiv, pentrucă buletinele de vot erau încă în depozite, acest detentor al votului aducător de mandate și accesorii mai mult sau mai puțin avuabile, devine marfă căutată.

In fața ochilor bietului om, năucit de făgăduieli, în care cel dintâi care nu credea era acel care le făcea, se perindează mirajul pseudoferi[illegible]i.

Și pentruca nimic să nu lipsească din ritualul consacrat, agenții electorali ai democrației, desnodându-și chimirile, făceau să curgă valuri de țuică națională... pentruca discuțiile cu „cetățeanul elector" să se facă în atmosfera cuvenită scopului ce se urmărea.

Mana electorală cădea ca și mana cealaltă, pentru fericireaa lui „Israel".

Mai avea însă, în vremea aceasta și un alt aspect eșichierul electoral.

Mergând pe jos, dela sat la sat, cu fruntea în vânt, cu ochii îndreptați voinicește înainte, cântând nu numai cu vocea, dar și cu întregul lor suflet pe „Ștefan Vodă al Moldovei", grupe de tineri apăreau în sate, în aceleași sate, în mijlocul lumei care-i primea ca pe niște binevestitori, care-i asculta, care-i înțelegea cu atât mai ușor, cu cât ei nici nu le cereau nimic și nici nu aveau ce să le dăruiască în afară de făgăduiala că nu vor nimic pentru ei, totul trebuind să fie dăruit țării.

De aci conflictul.

„Cântați pe Ștefan Vodă al Moldovei?"

E subversiv! Bătaie!

Cum era să nu fie subversiv „Ștefan Vodă al Moldovei", când cântecul la modă era în vremea aceea „Radu Mamii", apologia unui bandit de dr[illegible]mul mare!

Faceți întruniri? Bătaie!

Ultima oră

LINIŞTE
în Ardeal şi Banat

In urma intenselor măsuri luate de prefectul judeţului Sibiu, d. dr. Ioan Fleşeriu, în întreg judeţul domneşte cea mai desăvârşită linişte şi ordine, asigurate în mare parte de cadrele Gărzilor de fier.

Suntem informaţi că, deasemeni, şi în celelalte judeţe ale Ardealului şi Banatului ordinea şi liniştea au fost menţinute integral.

Apelul la Radio al d-lui D. Groza

Aseară la ora 10 d. D. Groza, Comandantul corpului muncitoresc legionar, a adresat la postul de radio Bucureşti un apel către toţi Românii şi Româncele pentru a-şi păstra încrederea în Legiune şi Comandantul ei, şi ca toţi să fim la datorie în interesul suprem al patriei.

Hidra iudaică, a adăogat d. Groza, ajutată de toţi jidoviţii încearcă şi de data aceasta să-şi vâre coada printre Români, pentru a zădărnici revoluţia legionară. Cerem tuturora şi <u>îndeosebi armatei</u> să fim pătrunşi de datorie faţă de ţară.

Cuvântul Ardealului legionar şi al Uniunii naţionale a studenţilor creştini români

Tot la Radio s'a făcut un apel în acelaş sens în numele Ardealului legionar. D. Viorel Trifa, preşedintele Uniunii naţionale a studenţilor creştini, Români, a lansat următorul manifest:

ROMANI,

Un maior german a fost ucis mişeleşte din ordinul Angliei printr'un agent al Inteligence Service-ului, pe străzile Capitalei.

Protectorii şi apărătorii acestui asasin, un grec de origină, sunt Eugen Cristescu, şeful serviciului secret, fostul om de incredere al lui Armand Călinescu şi Alex. Rioşanu, omul jidanilor şi grecilor.

In loc să fie indepărtate aceste elemente satanice, a fost silit să plece din guvern viteazul general şi omul de caracter, generalul Petrovicescu, fiindcă aşa a ordonat legaţia engleză şi masoneria.

Rugăm pe generalul Antonescu să facă dreptate pentru Români.

Cerem inlocuirea tuturor persoanelor masonice iudaizate, din guvern.

Cerem guvern legionar.

Vrem pedepsirea vinovaţilor asasinării maiorului german.

Studenţimea română creştină nu poate admite ca soldaţii germani să fie măcelăriţi pe străzile Capitalei de agenţii Angliei.

VIOREL TRIFA

Preşedintele Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români

Redactor responsabil: C. ANGELESCU

Tiparul: KRAFFT & DROTLEFF